

Arrest

nr. 199 529 van 9 februari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. KIANA TANGOMBO
Tilmontstraat 78
1030 BRUSSEL

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 8 februari 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 februari 2018 tot terugdrijving en tot intrekking van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2018 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE, die loco advocaat T. KIANA TANGOMBO verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster komt op 5 februari 2018 met vlucht ET724 komende van Addis Abeba, Ethiopië, aan op de nationale luchthaven van Zaventem. Zij wordt tegengehouden aan de grens.

Eveneens op 5 februari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissingen tot terugdrijving en tot intrekking van het visum. Deze beslissingen, die verzoekster op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, zijn de thans bestreden beslissingen.

De beslissing tot terugdrijving is gemotiveerd als volgt:

“Op 05/02/2018 om 11.00 uur, aan de grensdoorlaatpost, werd door ondergetekende, [...]

de heer / mevrouw :

naam [N. M.] voornaam [T.]

geboren op [...] te [...] geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.)

houder van het document nationaal paspoort van Congo nummer [...]

afgegeven te [...] op : [...]

houder van het visum nr. 011975293 van het type C afgegeven door Belgische ambassade in vertegenwoordiging van Frankrijk te Kinshasa

geldig van 04.02.2018 tot 14.03.2018 voor een duur van 23 dagen

afkomstig uit Addis Abeba met ET724 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

x (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toerisme Frankrijk en België te willen bezoeken. Ze legt een toeristische planning voor en een hotelreservatie in Frankrijk.

Betrokkene kent de inhoud van de toeristisch planning niet. Verder blijkt dat betrokkene in het bezit is van een hotelreservatie in Frankrijk voor de hele periode tot 24.02.2018 (terugkeerticket vanuit Brussel) terwijl de planning spreekt van een bezoek aan Brussel van 14.02.2018 tot 19.02.2018. Ze is ook niet in het bezit van een hotelreservatie in België en beschikt niet over vervoersbewijzen naar Parijs (melding planning) en terug (terugkeer vanuit Brussel). Betrokkene kan op geen enkele wijze aantonen dat zij voldoet aan de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscore.

Verder blijkt bij controle van de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal met het hotel dat de boeking niet werd bevestigd wegens niet betaling.

[...]”.

De beslissing tot intrekking van een visum luidt als volgt:

“Mevrouw [N. M., T.]

[...]

x Op verzoek van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

[...]

Heeft / hebben / werd

[...]

x uw visum onderzocht. Nummer 011975293, afgegeven: 23.01.2018.

[...] x het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

[...]

2. x het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene verklaart voor toerisme Frankrijk en België te willen bezoeken. Ze legt een toeristische planning voor en een hotelreservatie in Frankrijk. Betrokkene kent de inhoud van de toeristisch planning niet.

Verder blijkt dat betrokkene in het bezit is van een hotelreservatie in Frankrijk voor de hele periode tot 24.02.2018 (terugkeerticket vanuit Brussel) terwijl de planning spreekt van een bezoek aan Brussel van 14.02.2018 tot 19.02.2018. Ze is ook niet in het bezit van een hotelreservatie in België en beschikt niet over vervoersbewijzen naar Parijs (melding planning) en terug (terugkeer vanuit Brussel). Betrokkene kan op geen enkele wijze aantonen dat zij voldoet aan de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscore. Verder blijkt bij controle van de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal met het hotel dat de boeking niet werd bevestigd wegens niet betaling. [...]”.

2. Over de rechtspleging

Waar verzoekster vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient erop te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze wordt geregeld door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werking het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging wordt gevorderd. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van talen in bestuurszaken (Les Nouvelles, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250). Gelet op het voorgaande en het feit dat bestreden beslissingen door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werden genomen in het Nederlands dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd. Ter terechtzitting heeft verzoekster ook geen bezwaar gemaakt tegen de behandeling van haar zaak in het Nederlands.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Verzoekster betoogt dat zij van haar vrijheid is beroofd met het oog op terugdrijving en aldus het uiterst dringend karakter van de vordering afdoende blijkt.

Dit kan worden aangenomen. Aangezien vaststaat dat verzoekster is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden terugdrijvingsmaatregel te worden aangenomen. Verweerder betwist dit ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekster betwist dat zij het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden niet op voldoende wijze aannemelijk heeft kunnen maken. Zij benadrukt dat zij bij de grenscontrole in het bezit was van een hotelreservatie voor de gehele verblijfsperiode en van een retourticket en dat zij in haar herkomstland een stabiele job heeft. Zij stelt aan de grenscontrolediensten te hebben verduidelijkt dat zij een vervoersbewijs heeft tot Lille alwaar een collega van haar haar zou oppikken om naar Parijs te reizen, en dat deze verklaring niet in rekening is gebracht.

3.3.2.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen in rechte en in feite op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr.

167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). De voorziene motieven komen pertinent en draagkrachtig voor. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt prima facie niet.

Het opgeworpen middel dient vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel te worden bekeken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3, eerste lid, 3° en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepalen als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

[...]

De beslissing wordt genomen door de minister of, behalve in het geval bedoeld in het eerste lid, 6°, door zijn gemachtigde. In de in het eerste lid, 1° of 2°, bedoelde gevallen, kunnen de met de grenscontrole belaste overheden de beslissing zelf nemen.”

Artikel 34.2 en 34.4 van de Visumcode bepaalt als volgt:

“2. Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.

[...]

4. Het feit dat de houder van een visum aan de grens niet alle in artikel 14, lid 3, bedoelde bewijsstukken kan overleggen, leidt niet automatisch tot een besluit tot nietigverklaring of intrekking van het visum.”

Om toegang te verkrijgen tot het Schengengrondgebied volstaat het niet dat de derdelander in het bezit is van de vereiste reisdocumenten. Hij of zij wordt bij inreis – zo blijkt uit artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet evenals artikel 8 van de huidige Schengengrenscore zoals deze is te vinden in verordening nr. 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen – ook aan grondige controle onderworpen onder meer wat betreft het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden en moet aldus ook op het ogenblik van de grenscontrole kunnen overtuigen wat dit doel van het verblijf en de verblijfsomstandigheden betreft.

Er wordt in casu overgegaan tot de intrekking van het visum en de terugnijving, omdat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond. Zo wordt vastgesteld dat verzoekster weliswaar verklaart voor toerisme naar Frankrijk en België te reizen, en hierbij in het bezit is van een toeristische planning en een hotelreservatie in Frankrijk, maar zij de inhoud van de toeristische planning niet kent. Inzake de hotelreservatie in Frankrijk wordt opgemerkt dat deze geldt voor de gehele verblijfsperiode tot 24 februari 2018, terwijl de planning spreekt van een vijfdaags bezoek aan Brussel van 14 tot 19 februari 2018. Er wordt opgemerkt dat niet blijkt dat de verzoekende partij beschikt over een hotelreservatie in België en evenmin over vervoersbewijzen tussen Brussel en Parijs. Inzake de

hotelreservatie wordt ten slotte nog opgemerkt dat navraag met het hotel leert dat de boeking niet werd bevestigd wegens niet betaling.

Verzoekster benadrukt bij aankomst in België in het bezit te zijn geweest van een reisplanning, een hotelreservatie in Frankrijk voor de gehele verblijfsduur en een heen- en terugticket Kinshasa-Brussel. De Raad stelt vast dat verweerder dit op zich niet betwist in de bestreden beslissing. Wel wees hij erop dat verzoekster, ondervraagd door de grensinspectiediensten, de inhoud van de reisplanning niet kende, dat verzoekster gedurende de gehele verblijfsperiode in een hotel in Frankrijk zou verblijven terwijl zij ook een vijfdaags bezoek aan Brussel plant en zonder dat een hotelreservatie in België voorligt, net zomin als vervoersbewijzen tussen Parijs en Brussel, en dat navraag bij het bewuste hotel in Frankrijk leert dat de boeking niet werd bevestigd wegens niet betaling. Verzoekster betwist deze vaststellingen niet.

In het licht van deze vaststellingen overtuigt verzoekster op het eerste zicht niet dat verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens of vaststellingen of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen dat verzoekster in gebreke bleef afdoende stukken voor te leggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf en haar verklaringen op dit punt de gerezen twijfel ook niet kunnen rechtzetten. Verzoekster stelt aan de grensinspectiediensten te hebben uitgelegd dat zij een treinbiljet heeft naar Lille waar een collega haar zou oppikken om door te reizen naar Parijs. Met deze uitleg, die op zich steun vindt in het verslag van de grenspolitie zoals opgenomen in het administratief dossier, wordt enige kennelijke onredelijkheid in de beoordeling op het eerste zicht geenszins aangetoond. Hiermee wordt immers geen sluitende uitleg verstrekt die afbreuk doet aan de wezenlijke vaststellingen dat verzoekster de inhoud van de reisplanning niet kende, dat zij gedurende de gehele verblijfsperiode in een hotel in Frankrijk zou verblijven terwijl zij ook een vijfdaags bezoek aan Brussel plant en zonder dat een hotelreservatie in België voorligt, net zomin als vervoersbewijzen tussen Parijs en Brussel, en dat navraag bij het bewuste hotel in Frankrijk leert dat de boeking niet werd bevestigd wegens niet betaling. Ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat deze ingeroepen verklaring van verzoekster op het eerste zicht wordt ondermijnd doordat uit het verslag van de grenspolitie volgt dat de collega die verzoekster dan zou oppikken in Lille vijf minuten na haar gesprek met de grensinspectiediensten haar bleek op te wachten op de luchthaven van Zaventem, niettegenstaande zij kort daarvoor nog had verklaard dat deze haar in Lille van de trein zou afhalen. Er kan worden aangenomen dat het gesprek met de grensinspectiediensten een einde nam ten laatste rond 10u, oftewel nog voor haar trein naar Lille zou vertrekken en waar zij pas diezelfde dag tegen de middag zou aankomen in Lille.

Het betoog dat verzoekster stabiel werk heeft in haar land van herkomst en reeds verschillende dienstmissies heeft uitgevoerd in verschillende landen, is verder niet van aard aan te tonen dat zij bij aankomst in België het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf op voldoende wijze aannemelijk kon maken.

De uiteenzetting van verzoekster laat op het eerste zicht niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van artikel 3 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt prima facie niet.

Het enig middel is niet ernstig.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

I. CORNELIS